



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **L.S.**
bytem XYZ

zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 12. 2012 vedeném pod sp. zn. OAM-28932/TP-2012

takto:

- I. Žalovanému **se ukládá** povinnost vydat ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 12. 2012 v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-28932/TP-2012.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou ze dne 8. 12. 2020 podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 12. 2012, vedeném pod sp. zn. OAM-28932/TP-2012.
2. Žalobkyně navrhuje, aby soud rozsudkem uložil žalovanému vydat v řízení o žádosti žalobkyně rozhodnutí ve lhůtě k tomu soudem stanovené.

II. Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 17. 12. 2012 podala u žalovaného žádost o udělení povolení k trvalému pobytu s tím, že řízení o ní je u žalovaného vedeno pod sp. zn. OAM-28932/TP-2012 (dále též „**Žádost**“).
4. Konstatovala, že dne 9. 8. 2018 bylo žalovaným rozhodnuto o nepovolení trvalého pobytu na území České republiky. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „**Komise**“) pak dle žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018 odvolání zamítla a rozhodnutí žalovaného potvrdila. Předmětné rozhodnutí Komise však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2019, čj. 57 A 162/2018 - 111 a věc byla vrácena Komisi k dalšímu řízení. Komise posléze svým rozhodnutím ze dne 16. 4. 2020 původní rozhodnutí žalovaného zrušila a vrátila mu věc k novému projednání.
5. Žalobkyně zdůraznila, že dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně bezodkladně, nejpozději však do 60 dnů od podání žádosti. Namítla, že tato lhůta již uplynula a žalovaný je nečinný.
6. Žalobkyně upozornila, že v reakci na podaný návrh na provedení opatření proti nečinnosti vydala Komise dne 16. 10. 2020 (ve skutečnosti dne 15. 10. 2020 – pozn. soudu) pod čj. MV-150866-3/SO-2020 opatření proti nečinnosti, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí o Žádosti do 30 dnů od doručení tohoto opatření. Jelikož i tato přikázaná lhůta ke dni podání žaloby marně uplynula a žalobkyně nebyla informována o tom, že by bylo o její Žádosti rozhodnuto, nezbývalo jí dle jejího přesvědčení než přistoupit k podání této žaloby.

III. Vyjádření žalovaného a jeho doplnění

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 2. 2021 s podanou žalobou nesouhlasil a trval na tom, že nebyl v řízení o Žádosti nečinný. Shrnul, že dne 17. 12. 2012 podala žalobkyně u žalovaného Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný pro účely řízení zkoumal, zda žalobkyně splňuje podmínky, které zákon stanoví pro udělení tohoto druhu trvalého pobytu. Poukázal na to, že podle § 70 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné k žádosti o povolení k trvalému pobytu povinen předložit cestovní doklad a další náležitosti předepsané zákonem. Uvedl, že veškeré provedené úkony žalovaným jsou nedílnou součástí spisu.
8. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, čj. OAM-28932-80/TP-2012 (dále též „**Původní prvostupňové rozhodnutí**“), byla Žádost zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, jež Komise rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018, čj. MV-106794-4/SO-2018 zamítla a Původní prvostupňové rozhodnutí potvrdila (dále též „**Původní rozhodnutí Komise**“). Původní rozhodnutí Komise však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11.

2019, čj. 57 A 162/2018 - 111 (dále též „**Rozsudek**“) a věc byla Komisi vrácena k dalšímu řízení, v němž Komise rozhodnutím ze dne 15. 4. 2020 Původní prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Žalovaný přitom podotknul, že Komise brojí proti Rozsudku kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

9. Žalovaný dále konstatoval, že dne 12. 1. 2021 mu bylo doručeno sdělení Krajského ředitelství Policie hl. m Prahy o tom, že dne 5. 10. 2020 bylo zahájeno s žalobkyní správní řízení o správním vyhoštění.
10. Dne 15. 2. 2021 pak byla žalobkyně podle žalovaného vyzvána k odstranění vad žádosti (cestovní doklad, fotografie, doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění finančních prostředků), přičemž současně s výzvou bylo žalobkyni zasláno usnesení o přerušení řízení.
11. V podání ze dne 19. 3. 2021 pak žalovaný doplnil, že dne 9. 3. 2021 mu byl doručen cestovní doklad, fotografie, doklad o zajištění ubytování a doklad o zajištění finančních prostředků. Dne 16. 3. 2021 bylo podle žalovaného žalobkyni zasláno vyrozumění o pokračování řízení ode dne 9. 3. 2021. Téhož dne žalovaný zaslal v rámci součinnosti dotaz na Pražskou správu sociálního zabezpečení a dne 17. 3. 2021 žalobkyni předvolal k výslechu na den 22. 4. 2021 (08:00), o čemž byl zástupce žalobkyně vyrozuměn.
12. Z časového sledu provedených úkonů je dle žalovaného zřejmé, že žaloba není důvodná, neboť řízení o Žádosti žalobkyně průběžně probíhalo a žalovaný byl v řízení činný, přičemž ve věci žalobkyně rozhoduje průběžně a tak, aby byl dostatečně řádným způsobem zjištěn skutkový stav věci.
13. Žalovaný rovněž navrhl nepřiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 7 s. ř. s.
14. V podání ze dne 9. 4. 2021 pak žalovaný doplnil, že dne 17. 3. 2021 mu bylo doručeno sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení, přičemž téhož dne byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti ve lhůtě 10 dnů (dokladu o zajištění finančních prostředků) a současně bylo rozhodnuto o přerušení řízení. Dále uvedl, že dne 6. 4. 2021 mu byla doručena žádost žalobkyně o přerušení řízení, dne 9. 4. 2021 byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v řízení ode dne 3. 4. 2021, aby následně žalovaný usnesením ze dne 9. 4. 2021 řízení opětovně přerušil, a to do 21. 4. 2021.

IV. Jednání

15. Při jednání konaném dne 19. 4. 2021 žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku a na dosud předestřené argumentaci.
16. Soud při jednání konstatoval obsah relevantních písemností tvořících součást správního spisu předložených žalovaným.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze posoudil předmětnou žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle části třetí druhého dílu hlavy druhé s. ř. s. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
18. Soud doplňuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně v posuzované věci splnila podmínku vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. a marně vyčerpala prostředky obrany

proti tvrzené nečinnosti žalovaného ve správním řízení, kdy Komise k její žádosti opatřením proti nečinnosti ze dne 16. 10. 2020, čj. MV-150866-3/SO-2020, uložila podle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), žalovanému rozhodnout o Žádosti žalobkyně do 30 dnů od doručení tohoto opatření.

19. Městský soud v Praze tedy přistoupil k věcnému posouzení žalobní argumentace, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
20. Soud připomíná, že podle § 79 odst. 1 s. ř. s. „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „*správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*“
21. V projednávané věci žalobkyně tvrdila, že žalovaný je v řízení vedeném o její Žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu nečinný, neboť po zrušení jeho Původního prvostupňového rozhodnutí Komise nerozhodl o Žádosti v zákonné lhůtě.
22. Soud předesílá, že podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 platilo, že „*pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.*“
23. Obdobné pravidlo je obsaženo v § 169t odst. 6 písm. g) bodě 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017.
24. Mezi účastníky není sporný skutkový stav věci ani dosavadní průběh řízení o Žádosti žalobkyně. Z podkladů předložených žalovaným, jež žalobkyně nijak nezpochybňovala, je zjevné, že žalovaný vede řízení o Žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu podané podle § 68 zákona o pobytu cizinců již dne 17. 12. 2012. Původní prvostupňové rozhodnutí, jímž byla Žádost žalobkyně zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, bylo zrušeno poté, co Krajský soud v Plzni shora označeným Rozsudkem zrušil Původní rozhodnutí Komise, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno Původní prvostupňové rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v Plzni v odůvodnění Rozsudku kromě jiného uzavřel, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nezjistily v nezbytném rozsahu skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když se opomněly zabývat některými důkazními návrhy žalobkyně.
25. Mezi účastníky tedy není sporu o tom, že poté, co Komise rozhodnutím ze dne 15. 4. 2020, čj. MV-106794-21/SO-2018, Původní prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, pokračuje žalovaný v řízení o Žádosti žalobkyně.
26. Žalovaný nečinil sporným, že bez ohledu na podání kasační stížnosti proti Rozsudku Krajského soudu v Plzni, jež je projednávána Nejvyšším správním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 3 Azs 58/2020 a o níž nebylo k datu vydání tohoto rozsudku rozhodnuto, byl povinen v uvedeném řízení o Žádosti žalobkyně pokračovat (k tomu

srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49).

27. Správní soudy konstantně judikují, že pokud je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán prvního stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Ans 6/2009 - 82, ze dne 25. 11. 2011, čj. 2 Ans 11/2011 - 95, ze dne 14. 1. 2016, čj. 4 As 248/2015 - 30, či ze dne 9. 8. 2017, čj. 5 Azs 151/2017 - 23). Soudy opakovaně zdůraznily, že nelze vycházet pouze z doslovného jazykového výkladu ustanovení o lhůtách podle správního řádu (§ 71 odst. 3 správního řádu), popř. aplikovaného zvláštního právního předpisu, jež spojují počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí s okamžikem „zahájení řízení“ či „dnem podání žádosti“.
28. Se zřetelem k právě uvedenému tedy není pochyb o tom, že žalovanému počala okamžikem právní moci rozhodnutí Komise, jímž bylo jeho Původní prvostupňové rozhodnutí zrušeno, znovu běžet 60denní lhůta pro rozhodnutí o Žádosti.
29. Z obsahu vyjádření žalovaného a jejich doplnění, která žalobkyně nezpochybňovala, i z obsahu jím předložených listin, je přitom zjevné, že žalovaný v pokračujícím řízení o Žádosti žalobkyně neučinil od okamžiku právní moci zrušujícího rozhodnutí Komise žádný procesní úkon, a to až do dne 15. 2. 2021, kdy přípisem ze dne 15. 2. 2021, čj. OAM-28932-93/TP-2012, vypraveným dne 16. 2. 2021, žalobkyni vyzval k odstranění vad Žádosti, konkrétně doložení platného cestovního dokladu, aktuální fotografie, doložení dokladu o zajištění ubytování a dokladu o zajištění finančních prostředků, přičemž současně s výzvou bylo žalobkyni zasláno usnesení ze dne 16. 2. 2021, čj. OAM-28932-94/TP-2012, jímž byla žalobkyni k odstranění vad Žádosti stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení výzvy a řízení bylo na uvedenou dobu přerušeno.
30. Žalovaný tedy ani netvrdí, že by v uvedeném časovém úseku mezi zrušením jeho Původního prvostupňového rozhodnutí a dnem 15. 2. 2021 učinil v pokračujícím řízení o Žádosti jakékoli relevantní procesní úkony.
31. Žalovaný tak neučinil ani přesto, že Komise k žádosti žalobkyně opatřením proti nečinnosti ze dne 15. 10. 2020, čj. MV-150866-3/SO-2020, podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu uložila žalovanému rozhodnout o Žádosti žalobkyně do 30 dnů od doručení tohoto opatření. Žalovaný byl tedy povinen podle závěrů vyslovených v uvedeném opatření nadřízeného správního orgánu ve věci Žádosti žalobkyně rozhodnout v průběhu listopadu 2020.
32. Poukazuje-li žalovaný v rámci své obrany na to, že řízení o Žádosti v únoru 2021 (a později znovu v březnu 2021 a dubnu 2021) přerušil, přičemž vyzval žalobkyni k doložení některých konkrétně identifikovaných podkladů nezbytných pro meritorní posouzení její Žádosti, soud zdůrazňuje, že podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů platí, že pokud správní orgán přerušil řízení až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, nemá toto přerušování za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, přičemž tedy

zprostředkovaně ani nijak neovlivňuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, čj. 10 Azs 202/2017 - 52). Z ustálené rozhodovací praxe správních soudů totiž vyplývá, že počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, aby se v situaci, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, mohl spolehnout, že během jednoho roku od uplynutí uvedené lhůty může skutečně podat nečinnostní žalobu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS, a ze dne 18. 1. 2017, čj. 8 As 88/2016 - 32).

33. Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012 - 20, nebo ze dne 24. 5. 2017, čj. 1 Azs 270/2016 - 32, v tomto směru zdůraznil, že „na běh pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu či podle zvláštního zákona [...], resp. na její skončení, je navázán počátek běhu procesní lhůty dle § 80 odst. 1 s. ř. s. pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, jejíž zmeškání, jak již bylo konstatováno, nelze prominout (§ 80 odst. 2 s. ř. s.). Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby proto musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, tedy zejména tak, aby v situaci, kdy je nutno na základě dosavadního průběhu správního řízení dospět k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, se mohl spolehnout na to, že nyní může během jednoho roku od uplynutí uvedené pořádkové lhůty - a za splnění ostatních procesních podmínek - skutečně podat nečinnostní žalobu. Výklad stěžovatelky by naopak mohl účastníkovi přivodit překvapivou situaci, kdy teprve následně, po přerušení správního řízení, k němuž by došlo již po uplynutí lhůty pro vydání správního rozhodnutí a tedy již za běhu lhůty pro podání nečinnostní žaloby, by došlo k jakémusi „obnovení“ pořádkové lhůty, která by podle tohoto výkladu teprve začala běžet po skončení přerušení správního řízení, což by mohlo vést k závěru, že nečinnostní žaloba případně již řádně podaná před přerušением správního řízení, má být nyní hodnocena jako předčasná. Takový závěr je z hlediska právní jistoty účastníka správního řízení, jemuž má být poskytnuta soudní ochrana před nečinností správního orgánu, nepřijatelný. V dané situaci účastník řízení jistě může podat odvolání proti usnesení správního orgánu o přerušení řízení, jak učinili žalobci v předmětné věci, což ovšem nic nemění na tom, že lhůta pro podání nečinnostní žaloby již počala běžet uplynutím lhůty pro rozhodnutí správního orgánu...“ Pojem „lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí“ nelze proto ze strany soudu vykládat extenzivně. Při extenzivním výkladu by správní orgán mohl lhůtu pro vydání rozhodnutí libovolně prodlužovat, čímž by významně ztěžoval účastníkům řízení možnost obrany před nečinností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 9 Azs 344/2016 - 22).
34. Uvedená východiska jsou respektována i v recentní rozhodovací praxi správních soudů. Městský soud v Praze v tomto směru za všechny odkazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 11. 8. 2020, čj. 10 Azs 168/2020 - 35, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že „nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivní stav. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS)....Přerušili se naopak řízení až po uplynutí lhůty pro rozhodnutí, jedná se již o nečinnost správního orgánu; lhůta k vydání rozhodnutí ve věci samé se totiž v takovém případě neobnovuje (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS)“.
35. Soud si přitom byl vědom závěrů vyslovených v již připomínaném rozsudku kasačního soudu ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012 - 20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS, dle nichž „v případě přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu se pořádková lhůta pro

vydání rozhodnutí správního orgánu staví v souladu s § 65 odst. 1 správního řádu nikoli až ode dne přerušení řízení či ode dne oznámení výzvy podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, která má být ostatně vydána současně s usnesením o přerušení řízení, ale zpětně již ode dne, kdy správnímu orgánu došla daná žádost trpící příslušnými vadami, tedy vlastně od počátku řízení (shodný názor viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 587), a její běh poté pokračuje (v daném případě de facto začíná) až patnáctým dnem ode dne skončení přerušení řízení. K tomu, aby se tak stalo, je ovšem podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba, aby tato lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována, tedy aby nedošlo před přerušením řízení k jejímu marnému uplynutí“ (pozn. zvýraznění doplněno).

36. Ve světle naposledy citovaných závěrů je však zjevné, že pokud lhůta pro vydání rozhodnutí o Žádosti v době vydání usnesení o přerušení řízení v únoru 2021 již marně proběhla, nemohl postup žalovaného vyvolat účinky předvídané v § 65 odst. 1 věty čtvrté správního řádu (takové důsledky pak logicky nemohla mít ani další přerušení řízení v březnu a dubnu 2021). Pro úplnost soud nicméně nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že i v takovém případě by soud nemohl odhlédnout od toho, že k vydání výzvy k doložení podkladů a přerušení řízení došlo především v důsledku předchozích procesních pochybení žalovaného v předchozím průběhu řízení, jež vyústila ve zrušení jeho Původního prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru tak soud nemá pochybnosti ani v souvislosti s materiálním aspektem posuzování důvodnosti nečinnosti žaloby spočívajícím v hodnocení, zda marné uplynutí procesní lhůty pro vydání požadovaného aktu způsobila svým procesním jednáním žalobkyně (ne každé marné uplynutí procesních lhůt totiž znamená, že soud žalobkyni poskytne proti nečinnosti ochranu). V posuzovaném případě soud z předložených podkladů žádnou takovou relevantní okolnost, jež by svědčila o tom, že marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí bylo vyvoláno jednáním žalobkyně, nezjistil.
37. Lze tedy shrnout, že ke stavění běhu pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí o Žádosti v důsledku přerušení řízení mohlo dojít pouze za podmínky, že tato lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována. Tak tomu však v posuzované věci nade vši pochybnost nebylo.
38. Soud ostatně v této souvislosti nemohl, a to i se zřetelem k významu zásady subsidiarity soudního přezkumu, ponechat bez povšimnutí, že Komise coby nadřízený správní orgán žalovaného ve shora opakovaně připomínaném opatření proti nečinnosti potvrdila, že žalovaný byl již v době vydání tohoto opatření v řízení o Žádosti žalobkyně nečinný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 - 41).
39. Pokud pak žalovaný opíral ve svých vyjádřeních závěr o nedůvodnosti podané žaloby o úkony, k nimž přistoupil několik měsíců poté, co uplynula lhůta stanovená mu pro vydání rozhodnutí opatřením Komise, nemohou tyto okolnosti (a to i s ohledem na to, že tyto úkony žalovaný správní orgán realizoval po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, resp. poté, co již byl ve věci prokazatelně nečinný) zvrátit závěr o tom, že žaloba podána důvodně.
40. Soud tak uzavírá, že žalovaný byl v řízení o Žádosti žalobkyně nečinný již okamžikem, kdy mu v pokračujícím řízení po zrušení jeho Původního prvostupňového rozhodnutí marně uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí, neboť stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu překročil a předmětné řízení

opakovaně přerušoval až po jejím uplynutí. Žalobkyně řádně a včas požádala o přijetí opatření proti nečinnosti, žalovaný však nevydal rozhodnutí ani ve lhůtě určené k tomu v opatření nadřízeného orgánu proti nečinnosti vydaném podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Výrokem I. tohoto rozsudku proto městský soud žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o Žádosti žalobkyně ze dne 17. 12. 2012 o udělení povolení k trvalému pobytu v řízení vedeném pod shora uvedenou spisovou značkou. Při určení lhůty pro vydání rozhodnutí soud vycházel z toho, že ačkoli není *a priori* limitován žádným rozpětím, jako nejvhodnější se mu jevílo stanovit dobu poloviční oproti té, kterou pro vydání rozhodnutí o tomto typu žádosti stanoví zákon o pobytu cizinců, a to jednak se zřetelem k tomu, že některé úkony již byly v tomto řízení, které formálně trvá již více než 9 let, byly ze strany žalovaného provedeny, a dále pak s přihlédnutím k tomu, že ve věci má být dne 22. 4. 2021 realizován výslech žalobkyně.
42. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byla procesně úspěšná žalobkyně. Náklady žalobkyně tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak odměna za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (3 x 3 100 = 9 300). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (3 x 300 = 900 Kč). Odměna advokáta tak činí 10 200 Kč, zvýšených o částku odpovídající 21% DPH. Spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobkyni celkem 14 342 Kč k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu